

Aprender i créixer fora de l'escola

Les escoles lliures i les comunitats d'aprenentatge proposen **nous models d'educació** basats en el respecte de l'individu i en la llibertat de moviments

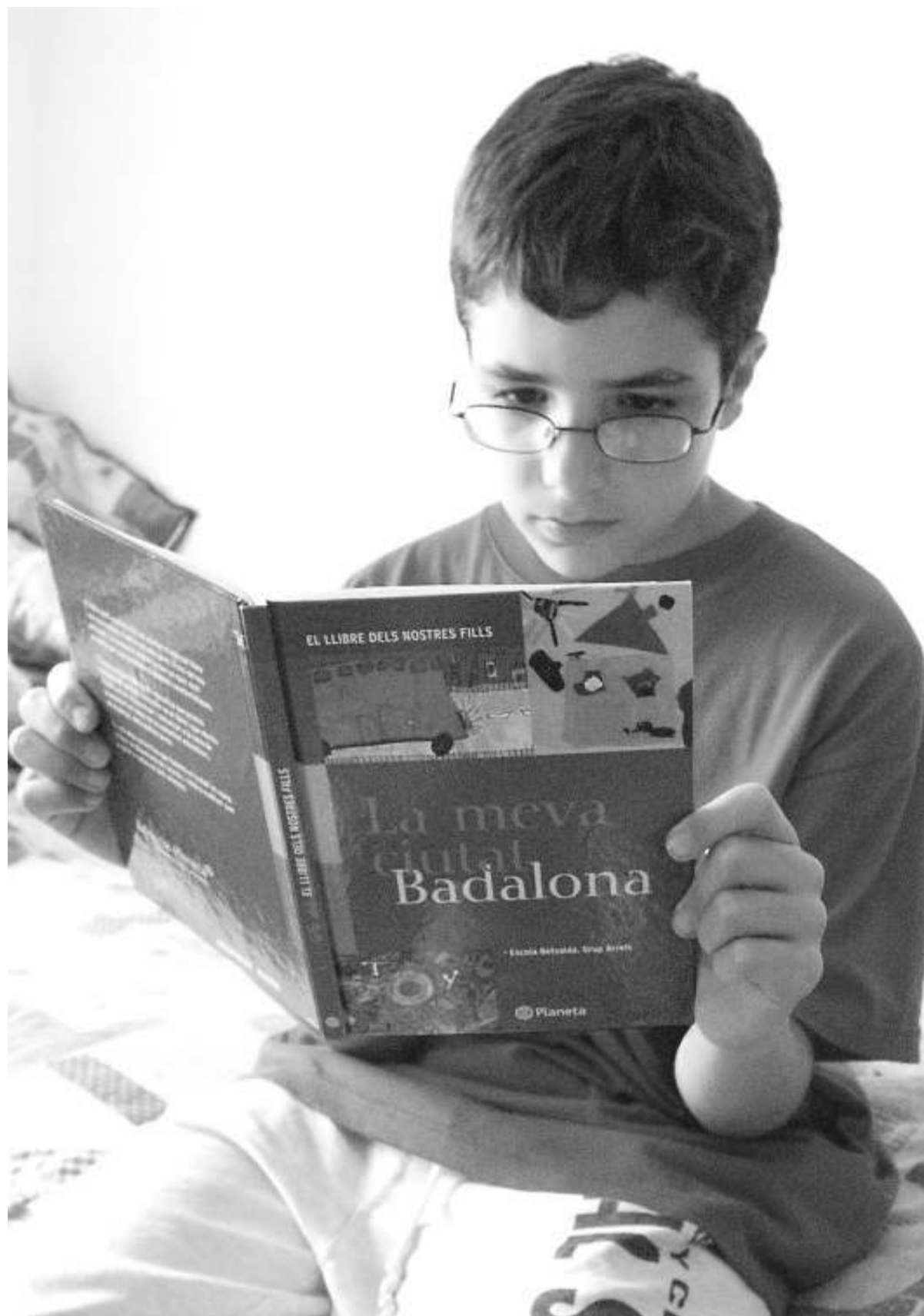
CRISTINA MARTÍNEZ

● Educar un fill no és una tasca fàcil. En el moment que es decideix portar al món una persona, un plantejament apareix inevitablement en el camí: quina és la millor manera de fer-lo créixer? La resposta no és senzilla; de fet, no hi ha una contestació adequada, hi ha diverses possibilitats. La major part de la societat es decanta per escolaritzar el seu fill, el porten de primer a la guarderia i després a l'escola primària. Una opció que naix de la necessitat, de la comoditat o simplement del fet de pensar que aquesta és l'única manera d'educar un fill. En aquest cas, la majoria de les escoles públiques i privades actuals s'assemblen bastant en el seu funcionament: currículums preestablits, assignatures, horaris, exàmens i agrupaments per edats.

Acceptar l'educació tradicional com l'única existent és el que pretén evitar l'Associació La Serrada d'Alcoi amb l'organització de les II Jornades d'Educació i Criança, una iniciativa que va començar el passat 12 de gener i que es farà cada dissabte fins al pròxim 23 de febrer. A través de conferències, virtuals i presencials, que es poden seguir de manera simultània des de diverses seus espanyoles i també a Chimbote (Perú), les jornades pretenen donar a conèixer a les famílies els nous models d'educació. Al País Valencià es poden seguir a Alcoi, Dénia, Alaquàs, Benicarló, Benissa, Castalla, Muro i Castelló.

I és que a banda del pensament unitari de les actuals escoles públiques i privades, coexisteixen un seguit d'experiències educatives alternatives que aposten per un concepte d'educació en què l'aprenentatge parteix dels interessos de les persones, en què

L'ASSOCIACIÓ LA SERRADA D'ALCOI ORGANITZA FINS EL 23 DE FEBRER LES II JORNADES D'EDUCACIÓ I CRIANÇA, UNA INICIATIVA PIONERA A ESCALA MUNDIAL QUE PRETÉN DONAR A CONÈIXER A LES FAMÍLIES ELS NOUS MODELS D'EDUCACIÓ

Els pares que opten per aquesta modalitat d'ensenyament no són partidaris de l'escolarització abans dels 6 anys. / EL PUNT

l'autoconeixement és un eix fonamental del fet educatiu, i en què la convivència és alhora mitjà i finalitat educativa.

Dins dels nous models d'educació hi ha l'exemple de l'Associació La Serrada-Espai per a Créixer, una organització sense ànim de lucre formada per pares i mares, professionals de l'educació i altres col·laboradors que porta a terme un model alternatiu d'educació. Ells han decidit que la millor manera de criar els seus fills és a casa o en una comunitat d'aprenentatge com la que han creat a Cocentaina. Un espai en la natura, on els xiquets juguen al

seu ritme i on es relacionen amb altres xiquets. David Pla, que és membre de La Serrada i professor de la Universitat Politècnica de València al Campus d'Alcoi, inclou entre les bases de l'organització la creença en una educació «no directiva, basada en el respecte envers els diferents ritmes evolutius i d'aprenentatge». Pla assegura que un xiquet no necessita anar a escola fins a sis anys i que després ha de poder decidir el que vol fer. En aquest espai, conviuen 12 xiquets i la seua curiositat és la que marca la velocitat d'aprenentatge, els adults no «infecten coneixements» i els me-

nuts no tenen l'obligació d'aprendre allò que no volen.

Un model semblant al de Cocentaina és el de l'escola lliure Els Donyets, situada a Olocau, un espai creat per portar a terme un model d'educació basat en la Xarxa d'Espais d'Educació en Llibertat, Amapola. En aquesta escola, 25 xiquets d'entre 2 i 12 anys aprenen convivint amb la natura i són conduïts per tres educadors que no els sotmeten a horaris ni a normes preestablides. Segons el responsable d'Els Donyets, Jordi Martínez, els seus principis són «la llibertat de moviments i d'acció i el respecte pel

desenvolupament lliure de les persones». Els pares que porten els seus fills a Olocau descarten l'ensenyament tradicional.

Tant el centre de Cocentaina com l'escola d'Olocau pretenen establir un model educatiu que respecte l'individu, les seues capacitats i el seu ritme. «Tots els xiquets no estan capacitats per a aprendre a llegir a sis anys, alguns poden fer-ho abans i altres, anys després», explica Jordi Martínez. Aquests nous models d'educació no estan sotmesos a les programacions didàctiques ni obliguen els menuts a estar set hores seguides en un centre amb infants de la seua mateixa edat.

David Pla assegura que existeixen molts estudis que asseguren que un xiquet no necessita estar amb altres de la seua edat almenys fins a sis anys, «el que necessita és estar amb els seus pares, que són els que han d'atendre les seues necessitats». Pla defensa la idea de que «els xiquets educats a casa o en comunitats d'aprenentatge seran molt més feliços de majors».

Enfront d'aquests models d'educació alternatius, el sindicat de professors STE-País Valencià no acaba de veure clara aquesta alternativa. Albert Sansano, membre del sindicat, pensa que tant en les escoles lliures, en les comunitats d'aprenentatge o en l'educació en família «es creen situacions que no són reals, l'infant necessita veure més enllà de la seua família, necessita socialitzar-se». Per a Sansano, amb aquesta educació es respecta el dret dels pares a educar els seus fills, però de la mateixa manera, no es té en compte el dret dels xiquets a rebre una educació diferent de la que trien els seus pares.

Trobada de grups de criança a Castellnou del Bages. / EL PUNT

Compartir l'aventura de fer-se gran

C. MARTÍNEZ

● L'aventura de créixer comença en el mateix moment que una dona queda prenyada, quan comencen a sorgir-li dubtes i es produeixen canvis que està obligada a afrontar. Amb el naixement del fill, aquests canvis afecten també el seu entorn. Una manera de plantar cara a aquests canvis i d'enriquir-se amb tots aquests dubtes és compartir totes aquestes vivències amb altres persones que estan en la mateixa situació.

Amb aquesta filosofia naixen els grups de criança. Una iniciativa dirigida a pares, mares, embarassades i persones interessades que vulguen compartir les seues experiències, dubtes i alegries. Un bon exemple

**COMPARTIR,
APRENDRE I
ENRIQUIR-SE
AMB LES
PRÒPIES
VIVÈNCIES I LES
DELS ALTRES ÉS
EL PUNT DE
PARTIDA DELS
GRUPS DE
CRIANÇA,
DIRIGITS A
PARES I MARES I
CREATS PER
FER FRONT ALS
CANVIS I ALS
DUBTES QUE
SUPOSA EL
NAIXEMENT
D'UN FILL**

d'aquests grups és Creixem Junts, un col·lectiu que es va crear el passat mes de setembre a Alcoi i que està format per un conjunt de pares i mares compromesos amb una educació «més humanitzadora» i que tenen en compte les necessitats reals dels seus fills. David Pla, de l'Associació La Serrada, d'on naix la idea de crear aquest grup, argumenta que aquesta iniciativa «pretén crear una xarxa social de suport, basada en el respecte dels ritmes evolutius i d'aprenentatge dels més menuts».

L'enriquetament mutu és una característica de la comunicació entre els membres del grup. En aquestes sessions, normalment dirigides per una persona experta en temes de criança, les famí-

lies poden exposar les seues experiències i emocions i trobar el suport dels altres. Concretament el col·lectiu Creixem Junts d'Alcoi es reuneix un vegada per setmana per tractar temes relacionats amb el son, l'alimentació, la salut, les vacunes o la lactància. Entre ells discuteixen també quin ha de ser el paper del pare o de la mare i de quina manera s'han de relacionar amb els seus fills. Amb l'experiència de tots els membres del grup és més senzill saber com poder compatibilitzar la criança amb el món laboral.

L'aventura de fer créixer un fill no és tasca fàcil i és per això que aquests grups de criança fan el paper d'una escola de formació per a pares i mares.

148601/460171A

D.E.P

Més iraquians innocents

Ahir van morir més homes, dones i nens a Iraq.

Necessitem la teua ajuda perquè aquestes morts no s'oblidin.

Entra a:

www.ActualConAmnistia.org

 Amnistia
Internacional